

Bowi
komt in opstand

Christine Linneweer

KLUITMAN

1

Gebeten

Er zoemt een hele wolk vliegen rond het hoofd van Bowi, de zwartbonte shetlandpony. Ze zwermen rond zijn oren en kriebelen rond zijn ogen. Hij wordt er helemaal kriegel van en probeert ze te verjagen door zijn hoofd langs het gordijn te halen. Heel even maken de vliegen dat ze weggkomen, maar net zo snel zijn ze weer terug. Wild schudt Bowi met zijn dikke bos zwarte en witte manen en daarna schuurt hij zijn neus langs zijn voorbeen. Ook dat helpt niet echt. Hij zucht diep. Stomme vliegen.

Even verderop staat Lotti te wachten tot ze wordt teruggebracht naar de stal. Haar deel van de show zit er al op. De zwarte merrie heeft ook last van de vliegen. Een hele wolk zwemt rond haar hoofd. Toch lijkt ze daar niet echt mee bezig. Ze kijkt Bowi verwonderd aan. 'Heb je Hugo echt gebeten? Ik zag hem over zijn bil wrijven toen hij wegliep.'

Bowi grijnst. Ja, dat heeft hij ook gezien. Hij heeft Hugo duidelijk pijn gedaan. Dat merkte hij ook aan de manier waarop Hugo hem de piste uit zette. Het was nog helemaal niet het einde van de show, maar Hugo was Bowi's gedrag blijkbaar spuugzat. Met een ruk trok hij hem achter het gordijn of, zoals

hij dat zelf deftig noemde, 'in de coulissen.' Daar bond hij hem vast aan een ring die vastzit aan de muur. 'Ik krijg je nog wel,' dreigde hij zacht terwijl hij met een boos gezicht het halstertouw stevig vastknoopte. Daarna liep hij met grote passen terug de piste in, met één hand wrijvend over de plek waar Bowi net zijn tanden had gezet.

Bowi zucht nog een keer. Hij begint zich nu wel zorgen te maken. Nee, hij heeft er geen spijt van dat hij Hugo net gebeten heeft. Maar de kans is groot dat Hugo hem straks een flinke schop verkoopt. Dat doet hij namelijk altijd als hij boos is, of als een pony niet doet wat hij wil. Hugo heeft Bowi al meer dan eens pijn gedaan. Voor heel wat minder dan dit.

Verdrietig denkt Bowi aan August. Waarom is hij niet teruggekomen? Toen hij hier nog was, hadden de pony's een veel beter leven.

Alleen al van de gedachte aan August krijgt Bowi een warm gevoel. Hij denkt terug aan de dag dat hij en zijn weidemaatjes naar Ponywereld werden gebracht. Dat was de dag dat hij August voor het eerst ontmoette. Het is al best lang geleden.

Voordat Bowi in Ponywereld terecht kwam, woonde hij bij Piet Jakobs. Daar was hij als veulentje gekomen. Waar hij was geboren, wist Bowi niet meer; hij had er ook niet lang gewoond. Zijn moeder kon hij zich maar vaag herinneren.

Toen Bowi een paar maanden oud was, had zijn fokker hem aan Jakobs verkocht. Piet Jakobs had naast zijn huis een wei met een kudde shetlanders. Daar was Bowi verder opgegroeid.

Jakobs had waarschijnlijk zijn hele leven al shetlanders

gehad. Een van de oudste pony's, Edda, wist te vertellen dat zij als jonge merrie nog door Jakobs op keuringen was gepresenteerd, en haar moeder en grootmoeder ook.

Maar de laatste jaren ging Jakobs niet meer naar keuringen en fokte hij ook geen pony's meer. Hij was er te oud voor geworden. Daardoor kon hij ook niet meer zo goed voor zijn pony's zorgen. De meeste pony's hadden al een jaar geen hoefsmid meer gezien en veel van hen liepen daardoor erg moeilijk. Ook Bowi's hoeven waren vergroeid en dat vond Bowi verschrikkelijk, want hij had maar één echte hobby en dat was zo hard mogelijk door het weiland galopperen. Hij vond het heerlijk als de wind langs zijn hoofd suisde en als zijn manen wapperden. Dan had hij het gevoel dat hij vloog. Maar met de vergroeide hoeven ging dat niet meer.

Op het laatst zorgde Jakobs alleen nog dat de pony's water hadden. Er stond bijna geen gras meer in de wei en de pony's hadden voortdurend honger. De meeste van hen waren blij als de kinderen uit de buurt langskwamen. Die hadden vaak plastic zakken met brood en schillen. Toch bleef Bowi altijd op een afstandje. Die kleine kinderen waren vaak zo druk en schreeuwden zo hard. Daar had hij een hekel aan.

Niet dat hij bang was, want Bowi durfde juist altijd alles. De andere pony's noemden hem Brutaaltje. Als er iets aan de hand was, dan stond Bowi altijd met zijn neus vooraan. 'Ik ben gewoon nieuwsgierig naar wat er nog meer is dan het fietspad en de weg die langs de wei liggen. Ik zou wel eens door die woonwijk willen wandelen die aan de andere kant van de weg ligt. Of heel hard over een zandpad draven. Lijkt

jullie dat niet leuk? Als Piet Jakobs een keer het hek open laat staan, dan ben ik de eerste die een kijkje gaat nemen,' zei hij altijd. 'Gewoon omdat ik zo graag een leven buiten deze wei zou willen hebben.'

Maar dat gebeurde nooit. Piet Jakobs werd wel oud, maar hij controleerde altijd goed of hij het hek wel helemaal dicht had gedaan, voordat hij terug naar huis slofte.

Uiteindelijk had de zoon van Jakobs gezorgd dat alles veranderde. Op een dag had hij bij het hek met zijn vader staan praten. Bowi was er, nieuwsgierig als hij was, naartoe gelopen. Zo kon hij het hele gesprek volgen. 'Pa, je moet die pony's wegdoen,' had de zoon gezegd. 'Er staat geen gras meer in de wei en het wordt alweer bijna winter. Je kunt niet meer met emmers water en balen hooi slepen als het vriest. Het wordt allemaal te zwaar voor je. En dat is ook niet zo gek. Je bent tachtig, pa!'

Jakobs had met zijn armen op het hek naar de pony's gekeken en langzaam met zijn grijze hoofd geknikt. 'Ja, misschien moest ik ze maar zien te verkopen,' zei hij zachtjes. Hij had er verdrietig bij gekeken.

Zijn zoon legde zijn hand op de schouder van zijn vader. 'Ik zoek wel een goed adresje voor ze, pa.'

Jakobs had hem aangekeken. 'Het zal niet gemakkelijk gaan. Veel pony's zijn al oud,' had hij gezegd en daarna waren ze terug naar binnen gegaan.

Piet Jakobs had het mis gehad. Want al een week nadat ze hadden besloten de pony's te verkopen, was het de zoon van Piet gelukt om een nieuw tehuis voor ze te vinden.

Op de dag dat ze werden opgehaald hing er vroeg in de ochtend een dunne laag mist over het weiland. De zon was nog net niet helemaal op en dat zorgde voor een bijzonder licht. Jakobs stond bij het hek te wachten en keek somber naar zijn pony's.

Toen de zon net boven de horizon uit piepte, kwam de auto van de zoon van Jakobs samen met een vrachtwagentje het erf op gedraaid.

Natuurlijk had Bowi de andere pony's verteld wat hij had gehoord en ze hadden het er met elkaar de hele week over gehad. Sommige pony's vonden het eng, andere zagen ertegen op. Eigenlijk was Bowi de enige die er echt zin in had.

Hij droomde de laatste tijd steeds vaker dat hij heel hard en hoog kon vliegen. Dat hij enorm veel snelheid maakte. Altijd bleek het plotseling een wedstrijd en vloog hij het hardst van allemaal. Met de wind in zijn manen en de zon op zijn rug. Hij werd na die droom altijd gelukkig wakker. Het contrast met de werkelijkheid, waarin hij nauwelijks kon lopen op zijn vergroeide hoeven, was dan enorm. Daarom keek Bowi uit naar de verhuizing.

De zoon stapte uit zijn auto en liep naar zijn vader toe. Bowi was benieuwd wat hij te zeggen had en ging zo dicht mogelijk bij hen staan.

'Het is zover, pa. Deze heren komen ze ophalen,' zei de zoon en hij wees met zijn duim over zijn schouder naar het vrachtwagentje. 'Ze komen echt goed terecht.'

Piet Jakobs knikte langzaam. 'Ja, dat heb je me gisteravond aan de telefoon ook al gezegd. Maar is dat Ponywereld echt

wel een goed adres? Ik heb er vannacht wakker van gelegen,' mompelde hij.

Zijn zoon legde zijn hand op zijn arm. 'Zit er maar niet over in, pa. Ponywereld is een attractiepark voor jonge kinderen. Die mogen daar een ritje maken op een shetlandpony. En ze kunnen kijken naar een showprogramma waarin shetlanders optreden. De pony's worden goed verzorgd door tieners daar uit de buurt, en die leiden ze ook rond met kinderen op hun rug. Ook de oudjes. Het is echt een gouden kans!'

Piet Jakobs knikte nog eens en deed toen het hek van de wei open. Het vrachtwagentje werd er achteruit in gedraaid.

Een paar pony's waren nieuwsgierig, ook Bowi. Ze stonden vooraan om te kijken wat er gebeurde. Maar de meeste pony's vonden het eng. Zij bleven dicht bij elkaar achter in de wei staan. De klep aan de achterkant van de vrachtwagen ging naar beneden en aan de zijkanten van de klep zetten de mannen van de vrachtwagen hekken overeind.

Voorzichtig werden de pony's ingeladen. De meeste pony's hadden nog nooit een halster om gehad, dus rustig de klep op lopen was er niet bij. De mannen rolden een longe uit en namen die tussen hen in. Zo dreven ze de pony's voor zich uit. Vanwege de doorgesloopte hoeven en de hoge leeftijd van een aantal pony's ging het niet zo snel en waar nodig konden de mannen gemakkelijk bijsturen. Eenmaal tussen de hekken op de klep, was er geen weg meer terug voor de pony's. Toen ze allemaal boven waren gooiden de mannen de hekken dicht en ging de klep omhoog.

Daarna maakten de pony's een angstig halfuurtje mee,

herinnert Bowi zich. Het was pikdonker in de vrachtwagen en de meeste pony's waren nog nooit vervoerd. Bij elke bocht in de weg vielen ze tegen elkaar aan. Ze hinnikten bang. Een paar oudjes vielen zelfs echt om en konden door het geslinger van de wagen niet meer overeind komen.

Ook Bowi was heel bang. Tijdens het ritje stond hij te trillen op zijn benen, maar zodra ze eindelijk stopten, won zijn nieuwsgierigheid het van zijn angst. Waar waren ze?

De gevallen pony's krabbelden voorzichtig weer overeind. Iedereen hield zich muisstil. Ze luisterden naar wat er buiten gebeurde. Ze hoorden geschuif en verschillende vrolijke stemmen.

Het leek wel een uur te duren, maar toen ging eindelijk de klep van de vrachtwagen weer naar beneden en de hekken werden erlangs geplaatst. De meeste pony's bleven bang achter in de vrachtwagen.

Alleen Bowi raapte al zijn moed bij elkaar en ging kijken waar ze waren beland. Met zekere pas stapte hij naar de klep en keek naar buiten.

2

August

e vrachtwagen stond geparkeerd op een groot, leeg parkeerterrein; onder aan de klep was met dranghekken een kraal afgezet. Rond de omheining stond een hele groep kinderen tussen de twaalf en vijftien jaar.

Ze keken met grote ogen naar Bowi en hadden duidelijk plezier. Ze wezen naar hem en stootten elkaar aan.

Bowi wist dat hij er opvallend uitzag, niet alleen door zijn zwartbonte kleur, maar ook door zijn twee verschillende ogen. Zijn rechteroog was namelijk lichtblauw en niet bruin, zoals een normaal paardenoog. Zijn linkeroog was wel gewoon bruin. Van August hoorde hij later dat zo'n blauw oog een maanoog heet, en dat dat wel vaker voorkomt bij paarden die een brede bles hebben, zoals Bowi.

Zelf maakte Bowi zich niet druk om zijn blauwe oog. Hij kon er prima mee zien en vond het niets bijzonders. De pony's van Piet Jakobs hadden hem er in het begin wel een beetje mee geplaagd, maar dat was lang geleden. Bowi was het al bijna weer vergeten, want zelf kon hij het natuurlijk niet zien. Maar nu viel zijn bijzondere oog toch op. 'Hij heeft een blauw

oog,' hoorde hij een paar kinderen fluisteren.

Links naast de vrachtwagen stond een man in een deftig pak naast de twee mannen die hen hadden opgehaald. Bowi zag dat ze elkaar een hand gaven.

Bowi keek om naar zijn weidemaatjes. 'Het lijkt niet gevaarlijk,' zei hij en hij deed voorzichtig een stap op de klep. Al snel stond hij onderaan, maar de rest van de pony's was niet zo dapper en geen van hen volgde Bowi, ook al hinnikte hij hard.

Het duurde de mannen duidelijk te lang, want een van hen klom over het hek van de kraal en liep langs Bowi naar boven. Hij joeg de rest van de pony's naar buiten. Sommige pony's renden de klep af. De oudere pony's schuifelden voorzichtig naar beneden. Uiteindelijk stonden ze allemaal midden in de kraal, dicht op elkaar gepakt en trillend van de zenuwen.

Toen Bowi eens goed naar het groepje pony's keek, dacht hij: we zien er niet uit. Ze waren allemaal behoorlijk smerig, met klitten in hun manen en staarten die op de grond hingen. Sommige van hen hadden een dikke buik, maar waren mager op de ribben. En ze hadden allemaal lange, onverzorgde hoeven.

De man in het pak nam het woord. 'Als directeur van Ponywereld wil ik jullie graag voorstellen aan de nieuwe groep pony's die we hebben aangeschaft. Deze pony's worden bijna allemaal ritjespony's en ze worden straks door mijn zoon Hugo eerlijk onder jullie verdeeld. Ze kunnen nog niets, dus jullie moeten hun alles nog leren. Maar als eerste mag onze showmaster August natuurlijk een keuze maken.'

Op dat moment was August naar voren gestapt. Alle pony's keken met grote ogen naar hem.

August was een al wat oudere man met grijze krulletjes. Boven op zijn hoofd was hij kaal. Hij had een vriendelijk gezicht, met een dikke neus en grote oren. Maar het meest viel aan hem op dat hij enorm lang was. Bowi moest zijn hoofd hoog optillen om zijn gezicht te kunnen zien. Wat een opvallende man, dacht hij.

August keek eens op zijn gemak naar de groep pony's en haalde zijn schouders op. 'Ik heb er maar één nodig,' zei hij hardop en hij wees op Lotti. 'Die vind ik wel leuk.'

Lotti schrok en schuifelde langzaam achteruit, tot ze midden in de groep stond. De lange man deed een paar stappen in haar richting, maar toen hij zag dat ze nog verder achteruit wilde lopen, stond hij direct stil. Hij liet zich langzaam op zijn hurken zakken.

Slim, dacht Bowi. Zo leek August veel minder lang en daardoor was hij minder bedreigend. Door zacht met Lotti te praten zorgde hij ervoor dat ze zich wat ontspande. Daarna stak hij zijn hand naar haar uit. Bowi zag dat hij daarin iets te eten had.

Het rook blijkbaar lekker, want Lotti stak voorzichtig haar neus naar zijn hand uit. Toen ze besloot om het van hem aan te pakken, haalde hij zijn hand iets naar zich toe. Lotti deed een stapje in zijn richting en pakte toen snel het lekkers uit de hand van August. Maar ze ging niet meer achteruit.

Dat herhaalde zich een paar keer en uiteindelijk kreeg August haar zover dat hij haar mocht aaien. Bowi keek met

grote ogen toe hoe hij een halster over haar neus liet glijden. Daarna liep Lotti als betoverd achter hem aan. De directeur deed een hek wat opzij en al pratend nam August Lotti mee de kraal uit. En niet één keer keek de zwarte merrie achterom naar de anderen!

Bowi keek haar verbijsterd na. Daarna draaide hij zich om naar de groep. 'Waarom hinnikt ze niet?' vroeg hij en direct daarna bedacht hij dat hij ook niet naar Lotti gehinnikt had. August had iets magisch. Dat was direct duidelijk.

Op het pleintje werd de rest van de pony's onder de verzorgkinderen verdeeld. Zij zouden dus ritjespony's worden, al had Bowi geen idee wat dat inhield.

Bowi werd door Hugo, de zoon van de directeur, toegewezen aan een van de grotere meisjes uit de groep. Ze heette Karita. Het meisje had krullen en ze keek nogal chagrijnig. Bowi vond haar vanaf het eerste moment niet aardig. Maar Karita was wel blij met hem.

'Dat is een mooie pony voor mij,' zei ze stoer en ze haalde haar neus op. Met een paar grote passen stond ze naast hem en trok een halster over zijn oren.

Bowi, die nog nooit aan een touw met iemand mee had gelopen, verstijfde. Wat wil ze? vroeg hij zich af toen Karita een ruk aan het halstertouw gaf. Moest hij nou met haar mee? Hij wilde helemaal niet weg bij de pony's waarmee hij was opgegroeid.

Toen Bowi bleef staan waar hij stond, probeerde Karita hem mee te sleuren. Meteen werd Bowi zo boos dat hij besloot om terug te trekken. Zo hard mogelijk. Hij hing helemaal achter-

over en was het liefst ook nog achteruitgelopen. Hij plantte zijn voorbenen stevig in de grond. Ook Karita hing met haar volle gewicht aan het touw.

Op dat moment kreeg Bowi een idee. Snel zette hij een grote stap vooruit. Daar had Karita niet op gerekend en ze raakte direct uit evenwicht. Met een plof kwam ze op de grond terecht. Tot groot plezier van de andere kinderen, die eerst zacht en daarna steeds harder moesten lachen. Met een rood hoofd stond het meisje op. Nu keek ze nog veel bozer dan daarnet.

Op dat moment stapte August naar voren. Hij had Lotti weggebracht en was daarna blijkbaar teruggekomen naar de kraal.

Hij had Bowi aangewezen. 'Die met dat maanoog, dat is er ook een voor mij. Die is grappig en daar hou ik wel van,' zei hij met een brede grijns op zijn gezicht. Hij pakte het touw van Karita af. 'Jij kan zeker nog helemaal niks, hè?' had hij tegen Bowi gezegd. 'Dat geeft niks, hoor. Dan kan ik je alles nog leren.'

August liet het touw in een boogje hangen en haalde opnieuw iets lekkers uit zijn broekzak, dat hij voor de neus van Bowi hield. En zo lokte hij hem met zich mee. Elke keer als Bowi een stapje vooruit zette, vertelde August hoe goed hij het deed. 'Goed zo! Braaf!' riep hij. Het leverde hem een groot applaus op van de kinderen. Alleen Karita keek boos.

En zo waren Lotti en Bowi in de stal van August terechtgekomen. De andere pony's waarmee hij was opgegroeid had Bowi na die dag niet meer gezien.